

zadnjim pritrjuje tudi pisatelj teh vrstic, kajti vsled vročine, ki nastane pri gašenju apna, izhaja iz plesnivea mnogo smrdljivih snovij, katerih se navzame potem sod tako, da jih skoraj ni moči več odpraviti.

(Konec prih.)

Ameriške trte.

Ces. kr. okrajno glavarstvo v Ptuiju razpošilja naslednji razglas:

Spomladi 1894 bodo se iz državnih nasadov na Spodnje-Avstrijskem, Štajarskem, Kranjskem in Primorskem po razmerju obstoječe zaloge prosilcem iz po trsnih uši okuženih pokrajin oddavale ameriške trte in sicer:

- Riparia sauvage in selectione, Solonis Rupestris in York-Madeira rezanice (ključi) po 3 gold. za 1000 komadov;
- Riparia Pailléres, Riparia Perriers, Riparia Portalis in Jacquez rezanice po 6 gld. za 1000 komadov.
- korenike brez razločka vrste po 10 gld. za 1000 komadov.

Brezplačno oddavalo se bode trsje in rožje le izvanredno in to v slučajih, v katerih se gre za osnovo rezilnic iz občinskega ali društvenega premoženja, ter je obstanek takega nasada najmanjše za 10 let zajamčen.

Prošnje za oddajo rožja naj se vložijo najkasneje do dne 1. oktobra 1893 v tukajšnjem uradu.

Ta razglas naj se o treh zaporednih nedeljah obglasi, a zatem na občinsko tablo pribije.

Ptuj, dne 21. avgusta 1893.

Ces. kralj. okrajni glavar.

Sejmovi. Dne 15. septembra v Arveži in v Dobovi. Dne 17. septembra v Braslovčah in v Kapelah. Dne 19. septembra v Ljutomeru. Dne 21. septembra v Framu, v Ormožu, v Podsredi, pri Sv. Petru v Radgoni in v Laškem trgu.

Dopisi.

Iz Maribora. (Veselite in žalost.) Gospod urednik, sprejmite mali dopis iz naše slovenske župnije Matere Milosti. Nekaj sem doživel, kar sem si že v cellem svojem življenju želel. Čakal sem, da bi kdo drugi kaj o tem pisal, kateri bi bil bolj za to sposoben, kakor jaz priprosti fant, pa nisem nič čital. Ko pridem dne 21. avgusta v našo cerkveno, blizu devete ure, je bila natlačena in kaj sem videl? Mlado devico v beli obleki, z vencem na glavi in gorečo svečo v roki. Luteranka je sprejela sv. krst in pristopila k sv. katoliški veri. Tako jarno je besede izgovarjala, da spozna eno pravo katoliško cerkvo, katera jo zamore izveličati in da iz proste volje in dobro premišljena, hoče pristopiti k sv. katoliški veri. Bog nji daj stanovitnost! Častiti o. Elekt so se dva meseca trudili in njo podučevali krščanskega nauka, ter nji tako vse oskrbeli, za dušno in telesno. Veselo je bilo gledati mlado deklico, pa žal, da nam je to veselje žalost kalila. Častiti o. Elekt nas morajo zapustiti in iti v drugi kraj zgubljenih ovčic iskat. Tako so enkrat rekli, ko jih je nekdo v svojo hišo vabil: Meni je več, če eno zgubljeno ovčico pridobim, kakor vse časti. Res duhovite besede; za to so jih pa tudi veliko pridobili, niso se bali težavnega pota storiti za zgubljeno ovčico; ne da se tajiti, da so č. gospod večkrat šli v hiše za nesrečnimi dušami; hvaležne solze pretlačijo duše, katere ste blagi in dobri dušni pastir, rešili večne smrti, hvaležni so bolniki, katere ste tako radi

obiskali. Iz hvaležnih src kličemo: Bog plačaj, našemu dobremu in blagemu dušnemu pastirju za veliki trud, prosimo, odpustite našo nehvaležnost, obžalujemo jo. Bog Vas živi, Bog Vas ohrani, mnogo in mnogo let zdravih in veselih, naša srca Vam ostanejo vdana in in hvaležna!

Jožef Kolbič.

Iz Mestinja blizu Šmarija. (V olitev.) Pri zadnji občinski seji na Sladki gori je odbor pet udov v novi krajni šolski svet volil in so bili sledeči možje izvoljeni: Alojz Rokavec, Matevž Majcen, Franc Svetelšek, Martin Novak in Matija Lisec. Vsi izvoljenci so vrli slovenski korenjaki. Slava hrabrim volilcem, ker so na blagor našega milega naroda in na poštenost možakov ozir jemali. Volitev je torej prav dobro in hvale vredno izšla; samo gospodu »paragrafu« ni ta izvolitev všeč, kajti ravno on se je zanašal, da bode enoglasno izvoljen in da prejme od svojih tovarišev krono slave. A ta visoko učeni možiček se je močno spekel. Izmed 13 volilcev dobil je samo tri glase, ako ravno je on pri volitvi na svoj listek sam sebe zapisal. Ta volitev je omenjenega tako iznemirila, da se na cellem životu trese in da mu jed in spanje ne prilegata. Noč in dan gre okoli, ter išče priložnost, kje bi si jeze ohladil. Kadar gre s pokvečenim klobukom v vas, ali pa s košem na polje, krili z rokami in sam s sabo o občinskih volilnih stvaréh srdito govori. Celó mirne ljudi sedaj več v miru ne pusti. Občinski odborniki, kadar bodete imeli zopet enako volitev, dajte nalašč modri, časti lakomni glavčki vsaj nekoliko glasov, ker vidite, da on po visoki službi hrepeni!

Iz Ljutomerske okolice. Še visijo črni oblaki nad Petrovsko solo in ni upanja, da jih nevolja slovenskih prebivalcev razpodi. Kedaj bo zasijala tej zapuščenjej šoli jutranja zarija? Povejte nam, slovenski staroste! Molčite, da se gospodu »oberlererju« ne zamerite? To ni vaš posel! Ozirajte se, če imate srce na pravem kraju in če ljubite resnični pouk, na ubogo šolsko mladež te šole; prekoračite večkrat pot mimo te šole in slišali boste!! samo!! nemško kvičanje iz šolskih sob, katere so pouku slovenskemu namenjene. Drugače ne more biti, »oberlererja«, orehovskega gardista, so slovenski lerarji volili v veselje »Orehovca« za mnogo let v okrajni šolski svet, — čast in slava značajnosti, dolgo pač ne bo trpelo pa bodo gospodje učitelji čutili šopirjenje gospoda »becirkssulrata«. Gospod profesor za »kuhel slobeniš« ali za »slobeniš rešpekterjeve kuharice« je pa tudi agitiral za svojega »šefa«, da je bilo veselje; nabral mu je zdatno množico volilnih glasov. Šola Sv. Petra ima pet razredov, kateri so pod višjim poveljništvom »Radgonskih Nemcev« in v to namenjeni »rajhu dajče burgerje« izgojevati. Unterlerarji te narodne šole pa tudi trobijo v rog omenjenih gospodov, to bo lepa izreja šolskih otrok, tako se le breznačajnost goji! In vé, šolski oblasti, molčite, gotovo vam je po godu, drugače bi bilo že zdavna drugače! Ako je na omenjenjej šoli pouk po šolskemu zakonu, bodemo molčali, če pa je po godu nekaterih gospodov in v škodo »maternemu jeziku« tedaj pa se bodemo določneje pomenili. — Slovenska šola gotovo ni zato, da profesorji za »kuhel-slobeniš« z otroki eksperimentirajo. Mi zahtevamo, da se krivice brezštevilne naglo odpravijo in da se črni, rdeči in rumeni perutnici oberlererjevi nekoliko porežete in to najhitreje! Ne bodemo mirovali, ker ne maramo iz slovenskih šol »univerzitate« z učnimi jeziki »a bisel dajč, a bisel bindiš, v pravo pa nič« vstvariti.

Iz Kostrivnice. (Marsikaj.) V naš skriti kraj malokdo zajde — no, toča je našla pred nekaterimi tedni pot v naš Drevenik ter nam je žalibog precej pobila sicer lepe vinograde. Znabiti bi tudi nemški pote-puhi večkrat zahajali k nam, ko bi vedeli, da imamo

v vasi nemško tablo, ki ljudem njih vrste naznanja, kje je najbližji »Verpflegsstation«. Pa ker tega ne vejo, je tako tudi dobro samo, da potem ni potrebna nemška tabla. Da še živi pri nas slovenski duh, priča nam druga letošnja veselica, katero priredi bralno društvo dne 17. t. m. ob $\frac{1}{4}$ uri popoldne v gostilni g. Štefana Lindiča. Vspored bode ta-le: 1. »Slovenec sem«, pesem. 2. Pozdrav gostov. 3. Govor. 4. Tiha luna — pesem. 5. Šaljiva deklamacija. 6. Lastovki v slovo — nesem. 7. Pri zibki — deklamacija. 8. Pobratimija — pesem. 9. Prosta zabava. Vsi oni, ki bi si radi ogledali kmetijsko narodno veselico, so uljudno povabljeni.

Iz Gotovelj. (Raznotero.) Oprostite, gospod urednik, da Vas ravno vsako nedeljo nadlegujem. Vi tako veste, da ima kmet le ob nedeljah čas, da si malo odahne in tako je tudi meni le ob praznikih mogoče, da kakih par vrstic napišem. Pretečeni teden smo začeli prav pridno hmelj obirati, le škoda, da ga bomo imeli letos precej manj, ker nam ga je toča zelo potolkla. Kakor nam sedaj obečajo, smemo upati, da bomo vsaj to peščico lahko dobro prodali. Bog daj, da bi res bilo, ker za drugo leto itak ne bomo okroglega dobili. — Vi ste gotovo radovedni, gospod urednik, če je moje zadnje svarilo kaj izdalo. No, seveda je izdalo, saj naši fantje niso tako nerodni, le z lepim se jim mora reč dopovedati, so še pač nekateri bolj mladi in živi, pa že bode. Sedaj je zopet mir. Pa to ni samo moja zasluga, temveč večja zasluga pri tem gre pametnim, odraslim fantom, katerim se naj tudi jaz tukaj zahvalim ter upam, da bodo v bodoče zato sami skrbeli, da mi ne bode treba takih neslanostij in fantalinovskih burk vsemu svetu naznanjevati. Danes pa imam drugo nalogo. Rešiti mi je namreč tem potem čast vseh Gotoveljskih fantov, katero so oskrunile — no, da besed ne skrivam — nekatere ali prav za prav tri poredna dekleta. S čim pa, me vprašate? — Poslušajte! Skovale so neke larefare v pesemski obliki, v kateri grdi in obrekujejo druga poštena dekleta po vasi, spodtikajoč jim vse mogoče grdobi. Napisale so brž par izvodov tistih larefar ter razposlale med fante, češ, sedaj smo sum od sebe odvrnile. Pa zmotile ste se, vi grdobe lene, ki nimate menda družega dela, kakor poštena dekleta obrekovati, baš za to, ker vas nihče ne mara. Ali vas ni sram, da ste se morale radi tega pri sodnji zagovarjati? Kako ste trepetale pred sodnikom! Dasiravno ste za sedaj brez ričeta odletele, ne mislite, da vas zaslužena kazen ne bode dohitela. Hotele ste nas fante začrniti, pa ste same sebe. Prav vam je! Kdor drugemu jamo koplje, sam va-njo pade. Za prihodnost pa si zapomnite, da imate fante pri miru pustiti, ker imamo še nekaj tatermanov. G.

Iz Konjic. (Ploha.) Ljubo solnce od dneva do dneva zgublja svojo moč, posebni noči postajajo prav hladne. Upali smo, da bodo ponehale burje in bo nehala gromenje, ki nam je letos toliko straha naredilo; nadejali smo se tega tem bolj, ker so »pesji dnevi« že davno minoli. Vendar tokrat smo se zmotili. V soboto dne 9. septembra vlačili so se celi dan oblaki in popoldne zatemnili so celo obnebje — ob četrti uri morali smo luči prižgati. Le gosti bliski razsvetljevali so temno obnebje, nevsmiljeno je treskalo. Kmalu se vlije ploha, kakor da bi se vse nebeske zatvornice odprle. S strahom smo pričakovali, kaj bode iz te strašne burje. Za četrt ure narasel je krotek Konjski potoček v deročo reko in silovito šumel proti Dravinji. Ali kaj, zadrževali so ga trški mostiči, ki niso mogli vode požirati in imeli smo naenkrat v Konjicah toliko vodometa, koliko je mostičev. Voda je namreč pri vsakem mostu metre visoko letela in se po celem trgu razlivala. Pri vratih so tržani nastavljali drva ali pa deske in jih mašili z blatom in

gnojem, a navzlic temu je voda drla v njihova stanovanja, kjer jim je precej škode naredila. Veliko strahu prebili so posebno prebivalci Spodnje Pristave, kjer je voda tako narasla, da je živina v hlevih plavala. — Nov strah napravil je gosti dim, ki je prihajal iz bližnje Drazje vesi, kjer je postaja naše Konjske železnice. Med strašnim gromom tresčilo je v hlev kmeta Verhovška p. d. Koseka, mu ubilo konja in mu požgalo hlev in vničilo precej letošnjih pridelkov. Kakor slišimo, napravila je ta nevihta veliko škode »prek Gore.« Tam je baje med Špitaličem in Škédnom toča jesenske pridelke povsem vničila. — Treska in hudega vremena reši nas, o Gospod!

Izpod Pohorja. (Smrtna kosa) pokosila nam je v nedeljo zjutraj 10. sept. čvrstega starčka, ki se jej je umikal nad 82 let. Rojen dne 1. avgusta 1811, imel je vže žive dni mnogo posla z mrličji, a sam vendar ni bil nikoli bolan. Marsikterega spremljal je k zadnjemu počitku, kjer bo sredi svojih varovancev čakal srečnega vstajenja. Ta redek mož je bil Lovrenc Kalšek, mežnar podružne cerkve Ane in je opravljal tam nad 62 let službo rajnega očeta. Mnogemu poklenkal je v tem dolgem času zadnjo pesem — rekel bi skoro vsem svojim vrstnikom — k večjemu še jih 5 živi v fari, kjer so bili pred njim zagledali beli dan. Pokopal je 6 preč. gospodov nadžupnikov in mnogo dosluženih mešnikov, a gg. kaplanov Konjskih, katerih je oblačil pri sv. Ani nad 60 let, pokopal ni ne enega. Sedanjemu že sedmemu preč. gospodu nadžupniku, kateremu je zvesto služil, je rekel pri njih dohodu: »Gospod, oni me bodo pa pokopali.« In zares, zgodilo se je tako. V soboto 9. sept. bil je, kakor vsak dan pri sv. meši. Čez dan zbolil, zvečer prosi »za gospoda«, opravi sv. spoved in sprejme sv. poslednje olje, a v nedeljo na praznik sladkega imena Marijinega zahteva zgodaj pred sv. mešo sveto obhajilo, reši, da ne bode konec ranega opravila dočakal. Dobro jo je zadel. Obhajan in pokrepčan s sveto popotnico med ranim sv. opravilom mirno v Gospodu zaspi. Zvestemu cerkvenemu služebníku in marljivemu varhu sv. Ane in varhu naših rajnih bodi, o Gospod, vsmiljen sodnik in med našimi rajnimi mu sladek počitek.

Od Sv. Pavla v Savinjski dolini. (Pogreb.) Po dolgotrajni in mučni bolezni, prevideni večkrat s sv. zakramenti, in popolnoma v božjo voljo vdani, umrli so prvega septembra č. g. Ivan Spende še le v 32. letu svoje dobe. V Sv. Pavel prišli so za kaplana dne 20. avgusta 1889 in letos 11. junija odpeljali so se v Gornji Grad v svoj rojstni kraj, zdraviti se, ali žal, da preblagemu bitju prizanesli niste bolezni ne bela žena. Pogreb bil je v nedeljo dne 3. septembra ter se ga je vdeležilo deset duhovnikov in dva bogoslovca, gg. uradniki iz Gornjega Grada in premnogo odlične gospode in drugega ljudstva. Bili so rajni gospod neutrudljivi delavec v vinogradu Gospodovem in veliki častivec presvetege Rešnjega Telesa, vsem svojim ljubim farmanom pa premili učenik in ljubezniv prijatelj vsakemu. V miru naj počivajo in svetega raja uživajo! A. Goisnikar.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Kolikor je sedaj podoba, odpre se državni zbor še le koncem oktobra, kajti kazenski odsek se snide dne 3. oktobra zopet na posvetovanje in njemu je treba še več časa, da dožene svoje delo, novo kazensko postavo. — Grof Taaffe se je vrnil z Nalžova na Dunaj, najbrž zato, ker pride nemški cesar v soboto na Dunaj